

Vaka vanha Väinämöinen
hiihti kiinni Hiien hirven,
valjasti sen reen etehen,
mielessään ovela oikku
houkutella Pohjan neito
vaimoksi ja lemmityksi,
talvi-iltojen iloksi.

Evääksi olutta laittoi,
janojuomaa saavillisen.
Hilpeästi taittui taival,
sahti saavista hupeni.
Hiien hirvi hirnahdellen
Pohjolan saloille saapui.

Pohjan akka harvahammas
moitti tuhtia tuloa:
"Suksi suohon äijänrähjä,
änkyttelet änkyrässä!
Empä impeäin ikänä
anna sulle rääväsuulle".

Epävakaa Väinämöinen
reestä kiikkuen kipusi,
oikoeli koipiansa,
tasapainoa tavoitti.

Äkkiä lipesi jalka,
hirven paskaan suistui saapas.
Kumoon kupsahti kutale,
persaukset liisterissä.
Ivaa ilkkuili emäntä,
sekös jurppi Väinämöä.

Tilanteen tosi tukalan
päätti Pohjolan isäntä.
Kiskoi parrasta poloisen,
raahasi rekehen raukan.
Rumat rukkaset sai sulho
näkemättä morsianta.

Matkalta palattuansa
kiersi kaarsi naapureita:
"En tahdo kujilla kuulla

Väinämöisen hukkareissu

Kirjoittanut Klaus Lähteenmäki

ilkkumista Ilmarisen,
Joukahaisen jankutusta,
Kullervon kohupuheita."